

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **V.**, bývajúcej v **L.**, zastúpenej Advokátskou kanceláriou **FUTEJ & Partners, s. r. o.**, so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Daniel Futej, proti odporkyni **S.**, so sídlom v **B.**, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 25/2012, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2014. sp. zn. 6 Co 504/2014, 6 Co 513/2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 504/2014, 6 Co 513/2014 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, **zrušuje** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie proti výroku, ktorým potvrdil uznesenie o súdnom poplatku **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 14. apríla 2014 č. k. 25 C 25/2012 – 168 rozhodol, že nepožiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a návrh navrhovateľky zamietol. Návrh navrhovateľky (na náhradu škody) v celom rozsahu zamietol a odporkyni náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že je zrejmé, že navrhovateľka sa voči odporkyni domáhala nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Preto aj ňou uplatnený nárok posudzoval v intenciách tohto zákona. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľka sa stala členom družstva **PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKÉ INVESTÍCIE** (ďalej len „družstvo“), ktoré požiadala (žiadosťou z 27. augusta 2010) o zrušenie členského podielu a jej členstvo v družstve zaniklo (podľa dohody o zrušení členského podielu) 15. decembra 2010. Navrhovateľke vzniklo právo na vyplatenie vyrovnávacieho podielu v hodnote 3 382, 45 €. Uznesením Okresného súdu Bratislava I z 11. apríla 2011 sp. zn. 3 K 95/2010 bol na majetok družstva ako úpadcu vyhlásený konkurz , do funkcie správcu bol ustanovený **M.** , veritelia družstva boli vyzvaní na prihlásenie pohľadávok v lehote 45 dní odo dňa na vyhlásenia konkurzu. Navrhovateľka si prihlásila pohľadávku vo výške 3 382, 45 € , ktorá bola správcom konkurznej podstaty popretá, podala incidenčnú žalobu (na určenie oprávnenosti pohľadávky) , konanie o ktorej je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 2Cbi 402/2011. Podľa názoru súdu v danom štádiu konania navrhovateľka nepreukázala vznik škody. V tomto smere poukázal na ustálenú súdnu judikatúru, podľa ktorej ak má navrhovateľ pohľadávku voči subjektu , ktorý ju získal ako prospech a má povinnosť tento prospech vydať , resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa úhrady

pohľadávky voči dlžníkovi, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu a tým ani predpoklad existencie škody. Preto sa navrhovateľka musí domáhať vyplatenia pohľadávky voči družstvu, ktoré je vo vzťahu k nej v pozícii dlžníka/povinného, resp. osoby, ktorá je povinná navrhovateľke vydať získaný prospech v podobe vyrovnávacieho podielu. Vzhľadom na uvedené okolnosti nemohol súd v rozhodnom čase ustáliť, či a najmä v akej výške jej vznikla škoda, ktoré okolnosti sú dôležité aj pre ustálenie plynutia premlčacej doby. Preto ak neexistuje škoda v dobe rozhodovania súdu o nároku uplatnenom navrhovateľkou, nárok bol uplatnený predčasne. Rozhodnutie uvádzané navrhovateľkou podľa názoru súdu nemožno na danú vec aplikovať. Podľa názoru súdu navrhovateľka nepreukázala (okrem existencie škody) ani nesprávny úradný postup odporkyne. V návrhu nešpecifikovala v čom mal spočívať vo vzťahu k jej osobe, t. j. neuviedla konkrétne konanie (alebo nekonanie) odporkyne, ktoré malo byť nesprávnym úradným postupom. Súd následne vychádzal z navrhovateľkou predloženej špecifikácie nesprávneho úradného postupu odporkyne, ktorý mal spočívať v konkretizovaných skutočnostiach. Súd sa v ďalšom odôvodnení rozhodnutia podrobne zaoberal dôvodmi vedúcimi k jeho záveru o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu odporkyne. Uzavrel, že navrhovateľka v konaní nepreukázala existenciu predpokladov zodpovednosti odporkyne za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., na vyvodenie ktorej treba kumulatívne (súčasné) splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok, nepreukázala vznik škody a namietaný nesprávny úradný postup. Preto jej nárok vyhodnotil za nedôvodný. Návrh navrhovateľky na začatie prejudiciálneho konania (tým aj prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) vyhodnotil za nedôvodný z podrobne uvedených dôvodov. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. (odporkyňa náhradu trov konania neuplatnila).

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľky rozsudkom z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 504/2014, 6 Co 513/2014 rozsudok okresného súdu v napadnutej (zamietajúcej návrh na náhradu škody) časti potvrdil, napadnuté uznesenie z 10. júna 2014 č. k. 25 C 25/2012 – 190 (o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok 20 €) potvrdil a odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, že navrhovateľka nepreukázala vznik škody a ani nesprávny úradný postup v oneskorenom zistení neaktuálnych údajov, zahrnutých do prospektu investícií. Stotožnil sa aj so záverom, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany odporkyne pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou družstva z konkrétne a podrobne uvedených dôvodov, na ktoré poukázal pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu. Odvolací súd zdôraznil skutočnosť, že navrhovateľka si musela byť vedomá toho, že s jej investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov. Vo vzťahu k navrhovateľkou uvádzanému rozhodnutiu poukázal na dôvody uvedené súdom prvého stupňa. Vysporiadal sa s námietkami odporkyne uvedenými v odvolaní a vyhodnotil ich za nedôvodné. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Za správne považoval aj rozhodnutie (uznesenie) súdu prvého stupňa o súdnom poplatku. Uviedol, že konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nebolo do 30. septembra 2012 uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov. Napriek tomu je navrhovateľ povinný zaplatiť poplatok za odvolanie. Odvolací súd poukázal na § 6 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992

Zb. o súdnych poplatkoch , podľa ktorého ak je sadzba poplatku stanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. To znamená, že navrhovateľka by nebola povinná zaplatiť súdny poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podala pred 30. septembrom 2012. Toto však podala 30. júna 2014 , teda odvolacie konanie sa začalo za účinnosti zákona č. 71/1992 Zb. v znení zákona č. 286/2012 Z. z. , ktorým bol vypustený § 4 ods. 1 písm. k/ , podľa ktorého konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je oslobodené od súdnych poplatkov . Teda od 1. októbra 2012 toto konanie od súdnych poplatkov oslobodené nie je.

Proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie navrhovateľka . Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietala odňatie jej možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) , spočívajúce v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý neprípustným spôsobom pracoval s doterajšou judikatúrou , keď judikatúru, ktorú považoval za vhodnú, citoval a rovnako dôležitú zamlčal (nespomenul ju). Podľa jej názoru rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach , vykonané dokazovanie je neúplné. V ďalšom texte dovolania rozoberala dôvody nesprávnych skutkových a právnych záverov odvolacieho súdu. Vo vzťahu k uzneseniu o súdnom poplatku mala za to, že je vecne nesprávne, pretože konanie vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom , ktoré začalo do 30. septembra 2012, je podľa § 4 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch oslobodené aj v odvolacom konaní . Preto jej podaním dovolania poplatková povinnosť nevznikla.

Odporkyňa navrhla dovolanie zamietnuť alebo odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu vo výroku vo veci samej treba zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním vo veci samej napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu , vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa ,

ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

Dovoláním navrhovateľky nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľky proti potvrdzujúcemu výroku vo veci samej nie je podľa ustanovenia § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namietala alebo nie) sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/až e/ a g/ O. s. p. navrhovateľka nenamietala a ich existenciu po preskúmaní veci nezistil ani dovolací súd.

Navrhovateľka namietala, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu právnom úpravou za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu spisu vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa (vo veci samej) podala odvolanie navrhovateľka (čl. 181 spisu), ktoré bolo doručené odporkyňi (úprava súdu čl. 189 spisu). K odvolaniu sa odporkyňa písomne vyjadrila podaním zo 14. júla 2014 (čl. 203 spisu). Spis bol následne predložený krajskému súdu (predkladacia správa čl. 208 spisu), ktorý po oznámení v súlade s § 156 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 214 ods. 2 O. s. p. (čl. 209 spisu) vo veci 20. októbra 2014 (čl. 210 spisu) rozhodol. Teda vyjadrenie odporkyne k odvolaniu nebolo doručené navrhovateľke. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia navrhovateľke došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu jej možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri tomto závere vychádzal z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom ESLP dospel k záveru, že „opomenutie povinnosti doručiť rovnopis odporcovho písomného vyjadrenia sťažovateľke predstavovalo popretie jej práva na spravodlivé konanie“. Teda skutočnosť, že vyjadrenie

k odvolaniu nebolo doručené navrhovateľke, bola dôvodom, prečo dovolací súd (v zmysle uvedeného rozsudku ESLP) rozsudok krajského súdu zrušil.

Námietka navrhovateľky o nesprávnom prístupe súdov nižších stupňov k dokazovaniu nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľky nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnejmu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľky spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania navrhovateľky je zrejماً jej námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veta druhá O.s.p., ktoré ustanovuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov, preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu táto námietka nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument , ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higinsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listina základných práva slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. Zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej , ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu , pre zdôraznenie jeho správnosti poukázal na uvedené skutočnosti.

Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami navrhovateľky, ktoré vyhodnotil za nedôvodné. Vzhľadom na to citoval znenie § 219 ods. 2 O. s. p.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, konkrétne a podrobne rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o nesplnení predpokladov zodpovednosti odporkyne za škodu uplatňovanú navrhovateľkou. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňuje (§ 157 ods. 2 O. s. p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Navrhovateľka namietala aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov z hľadiska právneho posúdenia veci.

Vzhľadom však na konštatovanú vadu konania (v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.) Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu vo výroku vo veci samej zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s.).

Keďže v prejednávanej veci dovolanie smeruje aj proti uzneseniu odvolacieho súdu o súdnom poplatku, jeho prípustnosť bolo treba posudzovať podľa ustanovenia § 239 O.s.p. V zmysle platnej právnej úpravy je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, alebo ak rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1, písm. a/ a písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie o právnej stránke zásadného významu, ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ O.s.p.).

Uznesenie odvolacieho súdu v predmetnej veci nemožno podriaďiť pod žiaden dôvod prípustnosti vyplývajúci z ustanovenia § 239 O.s.p., lebo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa (o súdnom poplatku) nezmenil, ale ho potvrdil a nerozhodoval ani vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Rovnako odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení prípustnosť dovolania nevyslovil a nejde o potvrdzujúce uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie navrhovateľky preto proti potvrdzujúcemu výroku o súdnom poplatku podľa ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

Prípustnosť dovolania navrhovateľky by prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žiadnu z týchto väd navrhovateľka nenamietala a jej existenciu nezistil ani dovolací súd. Jej námietka sa týkala nesprávneho právneho posúdenia veci – poplatkovej povinnosti t. j. povinnosti zaplataenia súdneho poplatku za podané odvolanie. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci aj z hľadiska procesnej vady konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolací súd poukazuje na dôvody uvedené zhora.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd

Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky (proti výroku o súdnom poplatku) podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti (výroku) rozhodnutia , proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2015

JUDr. Oľga Trnková, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková

